

Sygn. akt V CSK 286/17

POSTANOWIENIE

Dnia 16 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie z powództwa A.Ł.

przeciwko P. S.A. w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 listopada 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 27 października 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powódki A.Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego należy podnieść, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencji i prawa pozytywnego oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej powoduje konieczność poddania jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów kwalifikujących do przedstawienia skargi Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju prawa i jurejurisprudencji i będzie miało znaczenie nie tylko dla konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw. Wskazane przez skarżącą istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy zawarta w art. 510 § 1 k.c. norma prawna daje możliwość przyjęcia, że na skutek wypowiedzenia umowy powierniczego przelewu wierzytelności (a także w przypadku odstąpienia od tej umowy) dochodzi do zwrotu wierzytelności do majątku zbywcy wierzytelności czy też taki skutek następuje tylko po złożeniu dodatkowego oświadczenia przez nabywcę wierzytelności. Trzeba jednak wskazać, że realizacja wskazanej wyżej przyczyny kasacyjnej nie polega jedynie na sformułowaniu problemu prawnego bazującego na przepisach wypełniających podstawę skargi kasacyjnej. Konieczne jest ponadto przedstawienie własnego wyodrębnionego wyводу jurydycznego, wykazującego nie tylko zasadność preferowanego przez skarżącego sposobu rozstrzygnięcia zagadnienia, ale także wadliwość rozwiązania postawionego problemu przez Sąd drugiej instancji przy wykorzystaniu zapatrywań prawnych wyrażonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, opartych na poczynionych w sprawie jednoznacznych i stabilnych ustaleniach faktycznych wiążących Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Tego rodzaju wyvodu skarżący nie zawarł we wniosku o przyjęcie skargi, poprzestając w jego uzasadnieniu na ogólnikowym wskazaniu, że zagadnienie to wymaga opracowania w zakresie wątpliwości skutków prawnych składanych oświadczeń woli. Trzeba też wskazać, że Sąd Najwyższy wypowiedział się już na temat powierniczego przelewu wierzytelności między innymi w wyrokach z dnia 21 października 1999 r.,

I CKN 111/99, OSNC 2000, nr 4 poz. 82, z dnia 6 maja 2004 r., II CK 252/03, niepubl. oraz z dnia 23 lutego 2011 r., V CSK 277/10, OSNC - ZD 2012 nr A, poz. 10, wskazując na zasadniczą rolę treści każdej tego rodzaju indywidualnie rozpatrywanej umowy, kreującej stosunek zewnętrzny między powiernikiem i osobą trzecią oraz stosunek wewnętrzny między powiernikiem i powierzającym. W tym stanie rzeczy orzeczono jak w sentencji.

aj